

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησί... δρ. 3,— Ἔτησί... φρ. 10,—
Ἑξαμηνος... " 4,50 Ἑξαμηνος... " 5,50
Τρίμηνος... " 2,50 Τρίμηνος... " 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Φεβρουαρίου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 11

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ "ΛΟΥΛΟΥ,"

Πυρκαϊὰ εἰς τὸ πλοῖον

«Φωτιά!... Φωτιά!... Φωτιά!...»

Ἡ πένθιμος, ἡ φοβερά, ἡ ἀποτρόπαιος αὐτὴ κραυγὴ,—πρὸ πάντων ὅταν ἀκούεται ἐντὸς πλοίου ἐν μέσῳ πελάγει,—ἀντήχησεν ἐντὸς τοῦ «Λουλού», σαρανταοκτὼ ὥρας μετὰ τὴ συμβάντα τὰ ὁποῖα διηγήθημεν εἰς τὸ προηγούμενον κεφάλαιον. Ὅταν τὴν ἤκουσεν, ὁ κ. Ρισανῆλ δὲν ἐξεπλάγη διόλου διὰ τὸ νέον τοῦτο δυστύχημα, τὸ ὁποῖον ἐπεσφράγισε τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ τοῦ εἶχε κάμῃ ὁ Τζούλης.

— «ὦ, τοὺς κακούργους, ἐφώνασε. Ὁρίσθησαν νὰ μᾶς καταστρέψουν. Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι, ἦτο

δαινὴ, τρομερὰ ἡ θέσις τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ ἀναπήρου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐμπέσῃ εἰς χεῖρας κακούργων καὶ ἦτο ἐντελὼς ἀνίκανος ν' ἀμυνθῇ.

Ὁρμησεν εἰς τὸ τηλέφωνον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἄνωθεν τῆς κλίνης του, καὶ ἤρχισε νὰ κωδωνίζῃ μανιωδῶς. Ἀλλὰ δὲν ἤλθε κανεὶς.

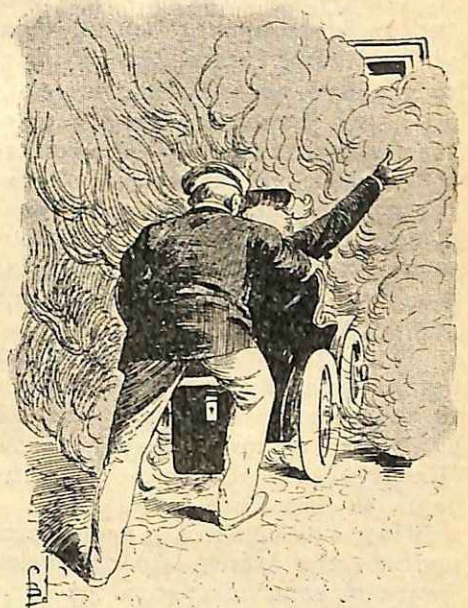
Τότε ὁ δυστυχὴς ἐσύρθη μὲ τὰ χεῖρια, καὶ μὲ πολὺν κόπον ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς μηχανικῆς του πολυθρόνας, ἡ ὁποία εὐρίσκετο πλησίον τῆς κλίνης του. Καὶ ἀμέσως ἔκαμε νὰ τὴν κινήσῃ, διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν θαλαμίσκον του καὶ νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει.

Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἐδούλευσε τὸν μοχλόν, ὁ ὁποῖος τὴν ἔθετεν εἰς κίνησιν, ἡ πολυθρόνα δὲν ἔκαμεν οὔτε βήμα. Οἱ συμπυκνωτήρες τῆς ἡλεκτρικῆς μηχανῆς εἶχον ἐκκενωθῇ...

Τότε ὁ παραλυτικὸς ἐνόησεν ὅτι ἦτο χαμένος, καὶ ἐνῶ αἱ κραυγαὶ «Φωτιά!... Φωτιά!...» ἀντήχουν ὁλονὲν πολυπληθέστεραι, ἐνῶ τὰ ἐσπευσμένα βήματα τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος ἤκούοντο εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ εἰς τοὺς διαδρόμους, ἐκεῖνος ἐμενεν ἐκεῖ, κλεισμένος εἰς τὸν θαλαμίσκον του, ἀνίσχυρος, καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον του ὡς τρελλός.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ δυστυχὴς ἐδωδιμοπώλης μετενόησε πικρὰ διὰ τὴν γελοῖαν ματαιοδοξίαν, ἡ ὁποία τὸν ὥθησε νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀσυλλογίστως ἐκεῖνο τὸ ταξεῖδι ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους.

— Τί ἀνόητος ποῦ εἰμαι! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, δαγκάνων τοὺς γρόνθους του ὅταν εἶνε κανένας σακάτης, δὲν ἐπιχειρεῖ τέτοια πράγματα καὶ δὲν πάει γυρεύοντας περὶ πετεῖας. Ἐνόμιζα, ὅτι τὰ χρήματα ἤμπορουσαν νὰ νικηταστίσουν τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ τὰ πόδια ποῦ μοῦ λείπουν καὶ ὅμως νά, αὐτὰ τὰ χρήματα εἶνε ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς μας... Καὶ ὁ Λουλού μου; ὦ Θεέ μου, ποῦ εἶνε ὁ Λουλού μου;

«Ἐσπρωξε τὴν πολυθρόναν πρὸς τὴν θύραν»
(Σελ. 87, στ. α')

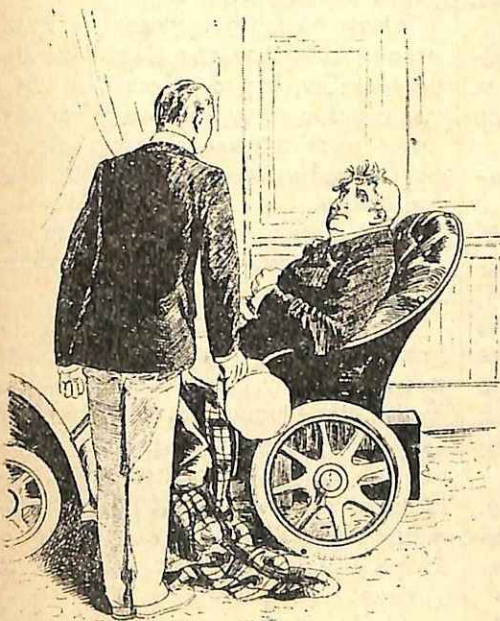
— Φωτιά!... Φωτιά!... ἐξηκολούθουν νὰ φωνάζουν ἀπέξω, ἀκόμη πλησιέστερα εἰς τὴν καμπίναν του.

Τοῦ ἤρχετο τρέλλα ὅταν ἐσυλλογίζετο τὴν γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του, ποῦ τοὺς εἶχεν ἐκθέσει τόσον ἀνοήτως εἰς τοιοῦτους κινδύνους. Τί τοὺς εἶχαν κάμει καὶ τί ἐπερίμεναν αὐτοὶ οἱ λησταί, διὰ νὰ ἔλθουν νὰ τὸν εὗρουν καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ τοὺς δώσῃ τὰ χρήματά του;..

«ὦ, αὐτὰ τὰ χρήματα! Ἐὰν δὲν ἐχρειάζοντο παρὰ μόνον αὐτά, διὰ νὰ σωθοῦν, προθύμως θὰ τοὺς τὰ ἐδίδεν ὅλα, φθάνει νὰ μὴ τὸν ἀφίναν νὰ ψηθῇ ὁλομόναχος μέσα εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους τῆς καμπίνας του...

Κακοῦργοι ἱκανοὶ δι' ὅλα

Ἀς ἀφίσωμεν τὸν δυστυχὴ εἰς τὴν ἀγωνίαν του, καὶ ἄς διηγηθῶμεν τώρα τί συνέβη εἰς τὸ πλοῖον, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ Τζούλης ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου του, ἀποκομίζων

«Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ γραμματεὺς ἐξερραγὴ πυρκαϊὰ». (Σελ. 86, στ. α')

τά δύο εκατομμύρια που το είχαν εμπιστευθεί.

Χάρης εις την δεξιότητα και την σύνεσιν του, κανείς από τους άνδρες του πληρώματος δεν παρετήρησε την επίσκεψιν που έκαμε κρυφά εις τον κ. Ρισανέλ, και ο Μαρκήσιος ενόμιζεν ότι τα εκατομμύρια εύρισκοντο ακόμη εις το χρηματοκιβώτιον της καμπίνας.

Ός είχε κάλλιστα μαντεύσει ο μαθητευόμενος ηλεκτρολόγος, αυτά τα εκατομμύρια εσκόπευε να ράψω ο γραμματέας, διά λογαριασμόν κάποιου μυστηριώδους και φοβερού αρχηγού του, του οποίου ήτο άπλοος υπάλληλος.

Ο αρχηγός αυτός τον είχε τοποθετήσει ως γραμματέα του κ. Ρισανέλ, και αυτός εκπράτει όλα τα νήματα της μεγάλης ληστρικής επιχειρήσεως. Ο γραμματέας και ο πλοίαρχος δεν έκαμαν άλλο, παρά να έκτελουν τυφλώς και πιστώς τὰς διαταγὰς ενός κυρίου, τον οποίον θα γνωρίσωμεν αργότερα. Άλλως έκινδύνευαν να υποστούν φρικτάς τιμωρίας και ίσως να χάσουν και αυτήν την ζωήν των.

Ήσαν λοιπόν αποφασισμένοι να μετέλθουν τα πάντα, να μεταχειρισθούν τα φοβερότερα, τα γριώτερα μέσα, διά να φθάσουν εις τον ώρισμένον σκοπόν. Επομένως και αυτή ή ζωή των Ρισανέλ θα έθυσιάζετο εν ανάγκη.

Μόνος ο έδωδιμοπώλης εγνώριζε το μυστικόν της λέξεως, διά της οποίας ήνοιγε το χρηματοκιβώτιον, με όλην δέ την εμπιστοσύνην που είχαν άλλοτε εις τον γραμματέα του, ούδέποτε ήθέλησε να τῷ εμπιστευθῇ αυτήν την λέξιν.

Ο κ. Δυπὸν είχε την ιδέαν, ότι εις την παραζάλην, εις τον τρόμον της πυρκαϊᾶς, ο εκατομμυριούχος θα τῷ ἀπεκάλυπτε τέλος το μυστικόν, το όποιον, με όλην του την επιτηδεύτητα, δεν είχε κατορθώση να μάθῃ, ως τότε. Διά τοῦτο, κρίνων ότι ο τρόμος του δυστυχούς ἀναπήρου θα είχε φθάσῃ ἤδη εις το κατακόρυφον, εἰσῆλθεν εις τὸν θαλάμικον του.

—Μὴν ἀνησυχῆτε, κύριε, τῷ εἶπε μετὴν γλυκυτέραν του φωνήν· ο κίνδυνος δὲν εἶνε τὸσον μεγάλος ὅσον ἐνομίσαμεν εἰς τὴν ἀρχήν.

Ο κ. Ρισανέλ, ο οποίος δὲν ἐνόησε τίποτε, ἐψιθύρισε :

—Μά... δὲν καίγεται τὸ πλοῖον;

—Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡσύχως ο γραμματέας· ἐξερράγη πυρκαϊά.

—Τὴν ἐσθυσαν λοιπόν;

—Όχι ἀκόμη, ἀπεκρίθη ο ἐράσμιος γραμματέας μετὴν ἀπελπιστικὴν του ἡρεμίαν· ἀλλ' εὐτυχῶς, μόλις ἀπέχουμεν τρία μίλλια ἀπὸ τὴν ξηράν,

ἡ θάλασσα εἶνε γαλήναια, καὶ τίποτε εὐκολώτερον παρὰ νὰ ἐπιβιθασθῶμεν εἰς τὰς λέμβους, πρὶν καταστρέψῃ ἡ πυρκαϊὰ τὸν «Λουλού».

Ἡ ἀπελπισία τοῦ εκατομμυριούχου ἦτο τόση, ὥστε ἡ εἰδησις αὐτῇ τῷ ἐφάνη σωτηρία.

Ἐπειτα, ἡ στάσις τοῦ γραμματέως του ἦτο τὸσον εὐλαδής, ἡ ὄψις τοῦ ξανθοῦ ἐκείνου ἀνθρωπάκου, τοῦ ἡσυχου καὶ συνεσταλμένου, ἐπρόδιδε τὸσον ὀλίγον ἓνα ἐπικίνδυνον κακοῦργον, ὥστε ο δυστυχὴς ἐδωδιμοπώλης κατήντησε νὰμφιδάλλῃ δι' ὅσα τῷ εἶπεν ο Τζούλης, καὶ ἤρχισε νὰ ἐλπίζῃ.

—Ἀλήθεια, ἠρώτησε, θὰ μπορέσωμε νὰ βγοῦμε ἐξτὴν ξηρὰ χωρὶς κίνδυνον;

—Ναί, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ χάσωμεν καιρὸν· ἡ πυρκαϊά, ἡ ὁποία ἐξερράγη εἰς τὴν ἀνθρακαποθήκην, προσβάλλει τώρα τὸ ἀμπάρι τῶν ἀποσκευῶν. Σὲ μισή ὥρα θὰ φθάσῃ εἰς τὸ κατὰστροφωμα.

—Καὶ ἡ γυναῖκά μου; . . . καὶ τὸ παιδί μου; . . . ἠρώτησεν ο κ. Ρισανέλ μετ' ἀγωνίας.

—Ο ἴδιος ο πλοίαρχος φροντίζει δι' αὐτοὺς, ἀπεκρίθη ο κ. Δυπὸν ὑποκλινόμενος. Σὰς περιμένουν εἰς τὴν πρώτην λέμβον, ἡ ὁποία εἶνε ἐτοιμη νὰ πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ο κ. Ρισανέλ ἀνέπνευσε μετ' ἀνακούφισιν. Ἐνευσε τότε εἰς τὸν γραμματέα του νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ ἐνδυθῇ, καὶ ο κ. Δυπὸν τὸ ἔκαμε μ' ἐπιτηδεύτητα καὶ διάκρισιν τελείου θαλαμηπόλου.

«Στὸν κατεργάρον, κατεργάρος καὶ μισός».

Ἀφοῦ ἐνεδύθη ο εκατομμυριούχος, ο γραμματέας του τῷ εἶπε :

—Τώρα, κύριε, πρέπει νὰ φροντίσωμε καὶ γιὰ τὰ χρήματα, ποὺ ἔχετε φιλαγμένα ἐν τῷ χρηματοκιβώτιον...Μοῦ δίδετε, σὰς παρακαλῶ, τὰ κλειδιά;

—Νὰ τὰ μας! ἐσυλλογίσθη ο ἐδωδιμοπώλης.

Μόνον ὅταν ἐπρόκειτο περὶ χρημάτων, ο κ. Ρισανέλ, τὸν ὅποιον ἐγνώρισαν ἀρκετὰ δειλὸν εἰς τὸν κίνδυνον, ἐξανήγεινον ἀμέσως ο πολυμήχανος καὶ πανούργος ἔμπορος, ο ὁποῖος εἶχε κατορθώσῃ νὰ δημιουργήσῃ μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλητέρας γαλλικὰς περιουσίας.

Προσέλαθεν ὕψος ἀδιαφορίας καὶ ἡσυχότατα ἀπεκρίθη :

—Περιττόν. Ἐφρόντισα μόνος μου.

Ο Μαρκήσιος δὲν ἠμπόρεσε νὰ καταςτείλῃ κίνημα ἐκπλήξεως καὶ ἀνησυχίας.

—Τὰ πήρατε λοιπόν; εἶπε· τὰ ἐφυλάξατε σὲ κανένα ἄλλο μέρος τοῦ πλοίου; . . . Πρέπει νὰ πάμε νὰ τὰ πάρωμε... δὲν ἔχομε καιρὸν...

Ο κ. Ρισανέλ ἐκούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ἀπεκρίθη :

—Όχι, ὄχι... τὰ δύο εκατομμύρια δὲν εἶνε πιά εἰς τὸ πλοῖον.

—Ἀλλὰ ποῦ; ἠρώτησε ο γραμματέας, σφίγγων τὰ χεῖλη.

—Εἰς τὴν Τράπεζαν.

—Ποῖαν Τράπεζαν; . . . Δὲν ἐδῶγ' ἔκατε διόλου ἔξω.

—Όχι, ἀλλὰ τὰ κατέθεσα εἰς τὸ Λὰς Πάλλμας διὰ τοῦ ὑγειονόμου, ο ὁποῖος ἀνῆλθεν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ ἔχω τὴν ἀπόδειξιν εἰς τὸ πορτοφόλι μου.

Τὸ ψευδὸς ἦτο ἐπιτήδειον, ὁμοιάλῃθες καὶ ἀντάξιον τοῦ ἐμπόρου κ. Ρισανέλ.

Ο Μαρκήσιος τὸ ἐπίστευσε καὶ ἔγεινε κάτωχρος.

Τὸ σχέδιον λοιπόν, τὸ καταστροφὴν μετ' ὅσην τέχνην, ἀπετύγγανεν ἐξ αἰτίας του, ἀπὸ μίαν ἀσυγχώρητον ἀμέλειαν καὶ ἀπροσεξίαν, καὶ ἡ ἐγκληματικὴ ἐπιχείρησις ἐναυάγει καθ' ἡν στιγμὴν ἡ ἐπιτυχία της ἐφαίνετο ἐξῆσφαισμένη.

Οἱ κακοῦργοι, τῷοντι, οἱ ὁποῖοι εἰχον βάλῃ ἐπιτήδες φωτιὰν εἰς ὅρισμένον ἐκ τῶν προτέρων μέρους τοῦ πλοίου, ἐσκόπευαν νὰ βάλουν ἐν τῷ χερί τὰ δύο εκατομμύρια καὶ νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν οἰκογένειαν Ρισανέλ ἐπὶ της καιομένης θαλαμηγοῦ. Διὰ τῶν λέμβων, θὰ ἐφθάναν εἰς ἕρμημον μέρος της ἀκτῆς. Ἐκεῖ θὰ τοὺς ἐπερίμεναν Μαροκίνοι μετὰ καλὰ ἄλογα, καὶ θὰ τοὺς ὠδήγουσαν μέχρι τοῦ πλησιεστέρου σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, διὰ νὰ φέρουν τὰ δύο εκατομμύρια, ἀλλάζοντες μορφήν καὶ ἐνδυμασίαν, εἰς τὸν ἀρχηγὸν της τρομερᾶς συμμορίας.

Όταν θὰ ἐγίνετο γνωστὴ ἡ καταστροφὴ τοῦ «Λουλού», ὅλος ο κόσμος θὰ ἐνόμιζεν, ὅτι ο πλοίαρχος καὶ ο γραμματέας εἶχον χαθῇ μετὰ τῶν ἄλλων, —μετὰ τοῦ πληρώματος, της οἰκογενείας Ρισανέλ καὶ τῶν δύο εκατομμυρίων.

Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι τὰ δύο εκατομμύρια τὰ πολυπόθητα, δὲν εὕρισκοντο πλέον ἐντὸς τοῦ πλοίου!

Ἡ πυρκαϊά ἦτο τώρα περιττή. Ἐπρεπε νὰλλάξουν τακτικὴν. Μετ' ὅσον τῶν σχεδίων, τὸ ἀποτυχόν, οἱ Ρισανέλ θὰ ἐθυσιάζοντο· ἀλλὰ τώρα ἡ ζωὴ των ἦτο πολύτιμος, διότι οἱ κακοῦργοι δι' ἄλλου τρόπου θὰ προσεπάθουν νὰ οἰκαιοποιηθοῦν τὸ κολοσάιον ποσόν, τὸ ὅποιον, πρὸ τριῶν ἀκόμη ἡμερῶν, ἐκοιμᾶτο μέσα εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον.

Ο Μαρκήσιος, καταστέλλων τὴν λύσσαν του, ἔλαβεν ὕψος ἀνθρώπου, ο ὁποῖος προσεβλήθη εἰς τὸ φιλότιμον, καὶ εἶπε :

—Μοῦ εἶνε ἀδύνατον, κύριε, νὰ μὴ θεωρήσω τὴν κατάθεσιν αὐτὴν, ἡ ὁποία ἐγείνεν ἄνευ ἐμοῦ καὶ ἐν ἀγνοίᾳ μου, ὡς ἔλλειψιν ἐμπιστοσύνης πρὸς τὸν γραμματέα σας.

—Μὰ καθόλου, ἀγαπητέ μου Δυπὸν, καθόλου! ἀπήντησεν ο κ. Ρισανέλ, μετὰ θυμωσὶς προσποιημένην ὕψος εἰλικρινείας καὶ ἐγκαρδιότητος. Εἴχατε ἐργασίαν εἰς τὸ πλοῖον... δὲν ἠθέλησα νὰ σὰς ἀπασχολήσω καὶ ἐπεφόρτισα τὸν ὑγειονόμον με αὐτὴν τὴν παραγγελίαν, ἀπαράλλακτα ὥπως τῷ ἔδωσα καὶ μερικὰ γράμματα νὰ τὰ ρίψῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Ἄλλως τε ἐσκόπευα νὰ σὰς τὸ πῶ σήμερα.

Ο Μαρκήσιος ὑπεκλίθη χωρὶς νὰ ἐπιμείνῃ περισσώτερον, ἀλλ' ἀπὸ μέσα του εἶπε :

«Εἶνε πῶς πονηρὸς καὶ κατεργάρος ἀπ' ὅσον τὸν ἐνόμιζα· ἀλλὰ ποῦ θὰ μοῦ πάῃ! πάλι ἐγὼ θὰ τὸν τυλίξω!...»

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ συνομιλία, ο γραμματέας ἤνοιξε τὴν θύραν της καμπίνας καὶ ο κ. Ρισανέλ εἶδε τότε πυκνὸν καπνόν, ο ὁποῖος ἐξήρχετο ἀπὸ τὰς κλίμακας καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἀκόμη τὸ πάτωμα τοῦ καταστροφώματος της πρύμνης.

—Α, ἂ! ἔκαμε· πρέπει νὰ φύγωμε γρήγορα...

—Μάλιστα, ἀπεκρίθη ο κ. Δυπὸν.

Καὶ βλέπων, ὅτι ἡ αὐτοκίνητος πολυθρόνα τοῦ παραλυτικοῦ δὲν ἐλειτούργει, τὴν ἐσπρωξε πρὸς τὴν θύραν.

Ἦτο καιρὸς!

Όλον τὸ προσωπικόν τοῦ πλοίου ἦτο συνηθροισμένον περὶ τὰς λέμβους, ἐτοιμοὺς νὰ ριφθοῦν εἰς τὴν θάλασσαν.

Εἰς τὴν πρώτην, ο κ. Ρισανέλ εἶδε μετὰ χαρὰς τὴν σύζυγον καὶ τὸν υἱόν του, ποὺ εἶχαν ἤδη λάβῃ τὰς θέσεις των καὶ τὸν προσεκάλουν.

—Μπαμπά! μπαμπά! ἐφώναζεν ο Λουλού, χειροκροτῶν· ἔλα μαζί μας. Ναυαγοῦμε! τί ὠραία!...

Ἡ κυρία Ρισανέλ ἐφαίνετο ἀπὸ τὸ ὕψος της, ὅτι εὕρισκε τὴν περιπέτειαν αὐτὴν ὀλεώτερον διασκεδαστικὴν. Ἐν τούτοις δὲν εἶχε χάσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν ἀταραξίαν ἐκείνην καὶ τὴν ἐγκαρτέρησιν ποὺ ἔδειχεν ἐξ ἀρχῆς τοῦ ταξειδιοῦ, καὶ ὅταν εἶδε τὸν σύζυγόν της νὰ λαμβάνῃ θέσιν πλησίον της, ἐντὸς της λέμβου, ἐξέβαλε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως. Ἐπειτα ἐκάθησε, μετ' ὅσον ταξιδιωτικὸν της σάκκον ἐπὶ τῶν γονάτων της, καὶ δὲν εἶπε πλέον λέξιν.

Ἐν τῇ μεταξῷ, ο Μαρκήσιος ἐπῆρε κατὰ μέρος τὸν πλοίαρχον καὶ τοῦ εἶπε γρήγορα καὶ σιγᾷ :

—Ἀποτυχία!... Τὰ χρήματα δὲν ὑπάρχουν πιά μέσα στὸ πλοῖο. . . Ἡ

κατάστασις μετεβλήθη... Πρέπει τώρα νὰ βγοῦν ἐξτὴν ξηρὰ οἱ Ρισανέλ, χωρὶς νὰ πάθουν τίποτε. Εἶνε ο μόνος τρόπος γιὰ νὰ ξαναδροῦμε τὰ δύο εκατομμύρια.

Ο πλοίαρχος κατέπνιξε μίαν βλασφημίαν. Ἐπειτα, ἐπειδὴ ἡ πυρκαϊά ἐπροχώρει καὶ τὰ λεπτά, τὰ δευτερόλεπτα ἀκόμη, ἦσαν πολύτιμα, δὲν ἐχρονотρίβησε ζήτην ἐξηγήσεις, ἀλλ' ἐπέσπευσε τὴν ἐπιβίβασιν.

—Κατεβάστε τὴς βάρκας! διέταξεν ἄμα ἐγέμισεν ἡ πρώτη.

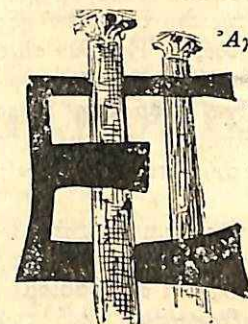
Ἀλλ' ο κύριος Ρισανέλ, δι' ἐνὸς νεύματος, ἠμπόδισε τὸν χειρισμόν, τὸν ὁποῖον ἐτοιμάζοντο νὰ ἐκτελέσουν οἱ ναῦται, βιαζόμενοι καὶ αὐτοὶ νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ πλοῖον, διότι ἤρχισε νὰ φλέγεται ἀνησυχαστικῶς.

(Ἐστειλ. συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΩΡΙΣ ΧΕΙΜΩΝΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΔΑΤΕ εἰς τὴν προχθεσινὴν Ἀλληλογραφίαν τί ἔγραφεν μία φίλη μοῖς; Βλέπω αὐτὸν τὸν ὠραῖον καιρὸν καὶ ἀπελπίζομαι. Μὰ πότε

ἐπὶ τέλους θὰ χιονίσῃ; χειμῶνας εἶνε αὐτὸς ἡ ἀνοιξίς; Ἐκεῖ-πέρα ποῦ ἀρχίζει νὰ κἀνῃ λίγο κρῦο καὶ κοινοῦμαι μετ' ἡμῶν, ὅτι τὴν ἄλλην ἡμέραν θὰ κἀνῃ χιόνια, ἔσπυν καὶ βλέπω τὸν οὐρανὸν καταγάλανον μ' ἓνα ἥλιο ἀνοιξιότικον... Καὶ σημειώσατε, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ εἶνε γραμμένη ἀπὸ τὸν Ἰανουάριον. Τὸ ὅποιον σημαίνει, ὅτι ἀπὸ τότε εἶχε καταντήσῃ «ἀπελπισία» ο ἐξακολουθητικῶς ὠραῖος καιρὸς. Φέτος λοιπὸν δὲν εἶχαιμεν χειμῶνα; Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὄχι! Ἦλθε καὶ ἔφυγε, —διότι καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ἔφυγε, —χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸν καταλάβωμεν. Εἰς τὰς Ἀθήνας τουλάχιστον, δὲν ἐχίονισεν οὔτε μίαν ἡμέραν. Ἡ «λευκὴ νύμφη» ἐφθασε μόνον ὡς τὰ γύρω βουνά, ἐκαμάρωσε λιγάκι τὴν πόλιν ἀπὸ τὰς κορυφῶν των, καὶ... ἔλυσε. Μόνον ὀλίγας ἡμέρας τὸν Δεκεμβρίου τὰ σπύτια—τουλάχιστον τὰ μεσημέρινα, —ἀναγκάσθησαν νὰνάφουν φωτιὰν. Καὶ ἔπειτα, ἀνοιξιότικη γλύκα ἔως σήμερον. Τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰανουαρίου ἐπῆγα εἰς ἓνα σπύτι καὶ τί εἶδα, νομίζετε, εἰς ἓνα βάζο; Κλώνους ἀνθισμένης πασχα-

λιάς! Ἐνόμισα, ὅτι ἦτο ἀπὸ κανὲν θερμοκήπιον, καὶ ὅμως μ' ἐδεδαίωσαν, ὅτι τοὺς είχαν φέρῃ ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν. Κ' ἔτσι πρῶτα ὅλα: ἀπὸ τοὺς μενεξέδες ὡς τὴς ἀμυγδαλιῆς, καὶ ἀπὸ τὰς περὶ οὐκ ἴα, τοὺς ἀθανάτους ἀττικὸς ἀσφοδέλους, ὡς τὴς ἀνεμῶνες, τὴς κατακόκκινες ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Ἀδωνιδος. Ἐνας χειμὼν μετ' ἡλίου καὶ μετ' ἀνθῆ ἀνοιξιότικα. Ἀπελπισία!

Νομίζετε τώρα, ὅτι ἐπαναλαμβάνω αὐτὴν τὴν λέξιν, διὰ νὰ πειράξω τὴν φίλην μας ποῦ ἔγραψεν, ὅτι «ἀπελπίζεται» μετ' ὅσον ὠραῖον καιρὸν; Όχι, σὰς βεβαίω! Εἶνε ἓνα αἶσθημα πολὺ φυσικόν, πολὺ ἀνθρώπινον, δικαιολογημένον, ποῦ τὸ σέδομαι καὶ, ἂν θέλετε, τὸ συμμερίζομαι. «Κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν καιρὸν του» δὲν λέγει ἡ παροιμία; Λοιπὸν καὶ ἡ ἀνοιξίς! Καὶ ἂν δὲν εἶνε καθαρὸ ἀπελπιστικόν, δι' αὐτοκτονίαν, τουλάχιστον δὲν εἶνε πολὺ εὐχάριστον πρᾶγμα νὰ περιμένῃ κανεὶς τὸν Δεκέμβριον ἢ τὸν Ἰανουάριον ὀλίγον κρῦο διὰ νὰ ζωηρεύσῃ—παρ' ὀλίγον νὰ γράψω «διὰ νὰ θερμανθῇ»...—ὀλίγον χιόνι διὰ νὰ παίξῃ καὶ νὰ χαρῇ, καὶ νὰ μὴ βλέπῃ διαρκῶς παρὰ «καταγάλανον οὐρανὸν καὶ ἥλιον ἀνοιξιότικον»... Καὶ οἱ γεροντότεροι πρέπει νὰ ὁμολογήσουν, ὅτι ἀξίζει καὶ λίγος χειμὼν, μίαν φορὰν τὸν χρόνον· χρόνος δὲ ποῦ περὶ ὅλος χωρὶς χειμῶνα, δὲν εἶνε βέβαια τέλειος. Δι' αὐτὸ οἱ φίλοι τοῦ χειμῶνος, οἱ ἀπελπισθέντες φέτος νὰ τὸν περιμένουν εἰς μάτην, ὡς τὰ τέλη Φεβρουαρίου, ἔχουν τὴν ἐλπίδα ὅτι εἰμπορεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ, κάπως ἀγριώτερος, τὴν ἀνοιξίαν. Καὶ νὰ ἔχωμεν ἓνα Μάρτην «παλουκοκάψτην», ἓνα Ἀπρίλιν μετ' ὀρεινὰ φύλλα «καμμένα» ἀπὸ τὴς παγωνιᾶς καὶ μίαν Πρωτομαγίαν μετ' ἡλίου, ὡς ἐκείνην ποῦ ἐωρτάσαμεν μίαν φορὰν πρὸ ἐτῶν.

Γιατὶ ὄχι; Εἰς τὰ κλίματά μας, αὐταὶ αἱ ιδιοτροπίαι δὲν εἶνε σπάνιαι. Εἰμπορεῖτε λοιπὸν νὰ διατηρῆτε αὐτὴν τὴν ἐλπίδα. Καὶ ἂν ἐπιτέλους διαφυσθῇ, —ποῦ εἶνε καὶ τὸ πιθανώτερον—δὲν ἔχετε νὰ χάσετε τίποτε. Πάντα ἡ ἀνοιξίς, αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, εἶνε ὠραιότερα ἀπὸ τὸν χειμῶνα· φέμματα: Κυττάετε γύρω σας καὶ πῆτε μοι ἂν αὐτὰ τὰ σημεῖα ποῦ σκεπάζουν ὀλόγυρα τοὺς λόφους, δὲν λάμπουν ἐστὶν ἥλιο καλλίτερον ἀπ' ὅλα τὰ χιόνια, καὶ ἂν αὐτὸ τὸ ὀλοκάθαρο σιμάλο τοῦρανὰ δὲν εἶνε προτιμώτερον ἀπ' ὅλους τοὺς γραφικὸς «πέπλους» τῶν συννέφων. Καὶ τὸ κάτω-κάτω, ἂν δὲν ἔλθῃ φέτος ο χειμὼν, θὰ ἔλθῃ τοῦ χρόνου. Καὶ αὐτὸ πλέον δὲν εἶνε ἐλπίς, ἀλλὰ βεβαιότης...

Σὰς ἀπλάττει

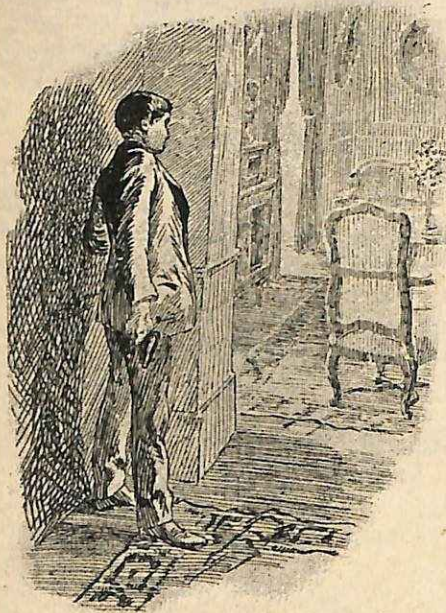
ΦΑΙΔΩΝ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια, ἴδε σελ. 80)

Νὰ εἰσχωρήσῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν πλευρὰ αὐτὴ ἦταν ἐπικίνδυνον, γιὰ τὴν αὐτὴ εὐρίσκοντο τὰ διαμερίσματα, ὅπου ἔμενε ἡ ὑπηρεσία. Ἡ ἄλλη πρόσοψις ἔδλεπε πρὸς τὸ πάρκον Μονσώ. Τὸ μέγαρον εἶχε καὶ μίαν ἐξοδὸν πρὸς τὸ πάρκον. Ὁ Ἐρβελὶν ἐσκέφθη, ὅτι ἴσως ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ θ' ἀπεπειρῶντο νὰ εἰσδύσουν οἱ λησταί, γιὰ τὴν ἦταν εὐκόλῳ νὰ κρυφθῇ κανεὶς τὸ βράδυ ἔτις λόχμες τοῦ πάρκου. Καὶ ἡ ἀπόπειρα βέβαια θὰ ἐγίνετο νύκτα, γιὰ τὴν ἡμέρα τὸ προσωπίκὸν τοῦ μεγάρου ἐπηγγαινοῦρχετο.

«Μ' ἔνα ρεβόλβερ στὸ χέρι παραμένε». (Σελ. 88, στ. β')

Στὴν αἴθουσα ποὺ κατεῖχε ὅλο τὸ ἰσόγειον καὶ ἔδλεπε πρὸς τὸ πάρκον, ὁ Ἐρβελὶν ἠδυνήθη νὰ θαυμάσῃ ἐν ἀνέσει μέσα σὲ μιὰ ὥρα βιτρίνα, τοποθετημένον σὲ μιὰ ἀδαμαντοθήκη ἀνοικτὴ, τὸν περίφημο «χαλινό».

Νὰ τὸ περιπόθητον ἀντικείμενον! ἐσκέφθη ὁ ἀστυνομικὸς καὶ ἐδιάβασε στὴν ἀδαμαντοθήκη τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ χρυσοχόου:

«Μορτανά, ὁδὸς Εἰρήνης».

Ἐξηκίδους ἀκόμη, ὅτι ἡ κλειδαριὰ τῆς βιτρίνας, ἀν καὶ φαινομενικῶς πολὺ πλοκή, μπόρουσε εὐκόλῳ νὰ παραδιασθῇ μὲ ἓνα ἀγκίστρι καλὸ καὶ μὲ ἐλίγη ἐπιτηδεύματα, καὶ αὐτὸ χωρὶς θόρυβον, χωρὶς κανένα ράγισμα προδοτικόν.

Τὶ ἐμπιστοσύνη καὶ τί ἀπρονοησία! εἶπε.

Τὸ πρῶτ' ἡμέρας, ὁ Ἐρβελὶν ἐστάλη ἀπὸ τὸν κύριόν του σὲ

μιὰ δουλειά, ἀλλὰ τὸσον ἐδράδυνε νὰ ἐπιστρέψῃ, ποὺ ὁ κόμης Δε-Πλερβίλ τοῦ ἔκαμε τὴν παρατήρησιν. Αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἴδιον τὴν ἐπομένῃ καὶ τὴν μεθεπομένῃ. Σὲ λίγο τὸν ἐπῆραν γιὰ ὀκνηρό, γιὰ τὴν κάθε ἡμέρα ἀπεκοιμᾶτο μιὰ ὥρα σὲ κάποια γωνία. Τῆς νύκτες ὅμως ὁ Ἐρβελὶν δὲν ἔκλεινε μάτι. Ὁρῶντες μ' ἓνα ρεβόλβερ στὸ χέρι, παραμένε. Ἀλλ' εἰς μάτην. Τίποτε δὲν συνέβη.

Τὴν τετάρτη ἡμέρα, πρὸς τὸ μεσημέρι, ἐπέστρεψε ὁ Ἐρρίκος Μακλὸς πρὸς τοὺς φοβισμένους ἀπὸ πρὶν.

Ὁ Ἐρβελὶν τὸν καθυσάχασε.

— Μὴ φοβάσαι τίποτε, τοῦ εἶπε. Ἀπὸ ἀπόψε τὸ μέγαρον θὰ φρουρηθῇ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. Θὰ εἶμαι κι' ἐγὼ μαζί. Καὶ πρὸ πάντων οὔτε λέξι!

Ὁ Ἐρβελὶν ἔκρινε, ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν διευθυντὴν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας. Ἀφοῦ ἡ ἀπόπειρα δὲν εἶχε γίνῃ ἀκόμη, θὰ ἐγίνετο βέβαια πολὺ προσεχῶς.

Ἀλλὰ γιὰ τί ἐπερίμενε τέσσερες ἡμέρες; Ὁ διευθυντὴς τοῦ τὸν ἐπέπληξε αὐστηρά. Ἐν τούτοις ὁ Ἐρβελὶν εἶχε τὸν λόγον του, ὅπως θὰ τὸ ἴδουτε ἀργότερα. Δὲν τὰ εἶχε προβλέψῃ ὅμως ὅλα. Πάντοτε κάποιες λεπτομέρειες διαφεύγουν καὶ τοὺς πρὸς ἐξυδερκεῖς ὀφθαλμοὺς.

Ὁ διευθυντὴς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας ὥρισε τέσσαρας ἀστυφύλακας ἰσχυροὺς, τολμηροὺς καὶ ἀποφασισμένους, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Δυβάλ, νὰ ἐνωθῶν μὲ τὸν Ἐρβελὶν, γιὰ ν' ἀρχίσουν ἀπὸ τὸ ἴδιον βράδυ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ μεγάρου τοῦ κόμητος Δε-Πλερβίλ.

Κατὰ τῆς πέντε τὸ ἀπόγευμα, εἶχε συναθροίσῃ τοὺς πέντε αὐτοὺς ἀστυνομικοὺς στὸ γραφεῖόν του, γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ τῆς ὁδηγίας του, ὅταν ἔξαφνα τὸν ἐκάλεσαν στὸ τηλέφωνον, ποὺ εὐρίσκετο στὸ ἴδιον δωμάτιον.

Ἐπῆρε τὸν φωνοδέκτην.

— Ἀκούω! εἶπε

—!

— Ἐσὺ εἶσαι, ἀγαπητέ μου φίλε; Τί συμβαίνει;

—!

Ἀἰφνης ὁ Ἐρβελὶν καὶ οἱ σύντροφοί του εἶδαν στὸ πρόσωπον τοῦ διευθυντοῦ τὴν μιὰ σοδάρᾳ ἀνησυχία.

— Πρὸ μιᾶς καὶ μισῆς ὥρας;

—!

— Ὁ κόμης καὶ ἡ κόμισσα ἔχουν εἰδοποιηθῇ;

—!

— Εἶνε, εἶπες, στὴν ἀπογευματινὴ τοῦ «Γαλλικοῦ Θεάτρου»; Ὡστε δὲν ξεύρουν τίποτε;

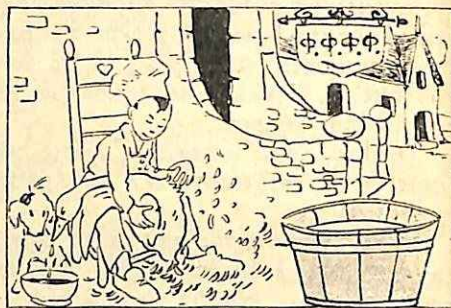
—!

(Ἔπεται συνέχεια) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΧΗΝΑΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε σελ. 80.)

Ἀλλὰ ἐκεῖ ποῦ, ἀντὶ νὰ πάῃ νὰ βρῇ τῆς συντροφισσῆς τῆς, ἐτριγύριζε ἀμέριμνη στὴν αὐλή, — θὰ ἐγύρευε, φαίνεται, καὶ ἄλλο «κόμματο», — ὁ κύρ-Μαθιὸς, ποὺ πρὸ ὀλίγου τοῦ εἶχαν ζητήσει ἓνα ὥραϊο ψητό, τὴν εἶδε, τοῦ ἐφάνηκε ἀρκετὰ παχειά, καί, ἁρπάξων

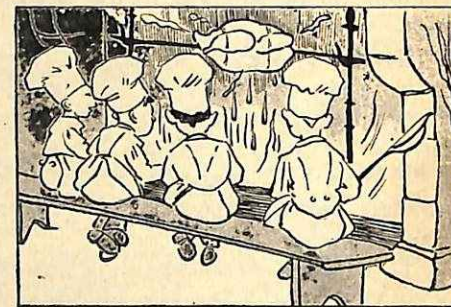
«Ἐσὺ, Τάκη, θὰ τὴν ἀδειάσῃς». (Σελ. 88, στ. α')

τὸ μεγάλο του μαχαίρι, ἄρχισε νὰ τὴν κυνηγᾷ.

Τότε κατάλαβε ἡ κακομοῖρα, ὅτι ἦλθε τὸ τέλος τῆς.

Ἐκκεῖ νὰ τρέξῃ νὰ φύγῃ, ἀλλὰ τὸ χάπι τῆς τὴν ἐμπόδιζε καὶ ὁ κύρ-Μαθιὸς εἶχε καλὰ πόδια. Ἐκέρδιζε ὁλονὲν ὁ αὐτὸς. Καὶ μὲ μίαν τελευταία προσπάθεια, τὴν ἐτσάκωσε, ἐνῶ μίξ ἀγωνιώδης, ἀπηλπυμένη κραυγὴ ἐβγήκε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς δυστυχισμένης χήνας.

Παραλείπων τὴν θανατικὴν ἐκτέλεσιν (διότι θὰ σὰς ἐσυγκινούσα μέχρι θανάτου)

«Κάθονται σ' ἓνα μπάγκο μπροστά τους». (Σελ. 89, στ. γ')

κρύων) ἔρχομαι εἰς τὸν κύρ-Μαθιόν, ὁ ὁποῖος, κρατῶν ὡς τρόπαιον τὴν σφαγμένη χήνα, εἶπε στοὺς τέσσαρας φίλους μας:

— Ἐσὺ, Νίκο, θὰ μαδέσῃς αὐτὴ τὴ χήνα; Ἐσὺ, Τάκη, θὰ τὴν ἀδειάσῃς; Ἐσὺ, Μίμη, θὰ τὴν πλύνῃς; ὁ Γιώργος θὰ τὴν περάσῃ στὴ σοῦδα, καὶ ὅλοι μαζί θὰ τὴν προσέχετε νὰ ψηθῇ. Τὸ νοῦ σας νὰ τὴν κάνετε ῥοδοκόκκινη, νόστιμη, ποὺ νὰ γλείφουν τὰ δάκτυλά τους οἱ θ υ μ ω ν ε ς (γιὰ τὴν πάντα θυμωμένοι βρίσκονται, ποτὲ δὲν μένουν

εὐχαριστημένοι.) Ἀκούτε; — Ἀκούμε νὰ λέτε κι' ἐμπρός.

Ἦστερ' ἀπὸ μιὰ ὄραν, βλέπομε τὴν χήνα ὥραϊα σουδλισμένη, νὰ γυρίζῃ σιγά-σιγά σὲ μεγάλη φωτιά.

Ὁ Νίκος, ὁ Τάκης, ὁ Μίμης καὶ ὁ Γιώργος κάθονται 'ς ἓνα μπάγκο μπροστά τῆς, τὴν προσέχουν καὶ σιγά-σιγά φλυαροῦν:

— Νίκο! λέγει ὁ Γιώργος, ἐσὺ τὴν ἐμάδεσες;

— Ναί.

— Καὶ ποῦ;

— Στὴν αὐλή.

— Εἶδες τὸ βαρελότο;

— Ὁχι!

— Περίεργο, τί ἔγεινε;

— Μήπως τὸ ἔβριξε ὁ κύρ-Μαθιὸς; ὑποπεύεται ὁ Τάκης.

— Μπᾶ! ὁ μᾶς τὸ ἔλεγε, ἀπαντᾷ ὁ Μίμης, καὶ ὅχι μόνον αὐτός...

— Ἀλλὰ καὶ ποῖς ἄλλος, ρωτοῦν οἱ ἄλλοι ἐν χορῷ

— Ποῖς; καὶ τὸ μπαστούνι του!

ἀπαντᾷ ὁ Μίμης.

Οἱ ἄλλοι σωπαίνου.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων, τί ἔγεινε

αὐτὸ τὸ βαρελότο; εἶπε πάλι ὁ Νίκος.

Ἀλλὰ δὲν πρόφθασε νὰ τελειώσῃ καὶ μιὰ φοβερὴ ἐκρηκτικὴ σείει ἐκ θεμελίων ὅλο τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ἀναποδογυρίζει τὰ τέσσαρα μαρμιτόνια.

— Χριστὸς καὶ Παναγιά! εἶπεν ὁ κύρ-Μαθιὸς, τί τρέχει; τί συμβαίνει;

«Ἡ χήνα εἶχε ἐξαφανισθῇ». (Σελ. 89, στ. δ')

Ἀλλ' ἄμα εἶδε ἄδεια τὴ φωτιὰ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα.

Ἡ χήνα εἶχε ἐξαφανισθῇ!..

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμή τῆς συγκινήσεως, ὅταν τὰ παιδιὰ ἐσηκώθηκαν, δὲν ἤδραν παρὰ κάτω καμμένα ποδαράκια στὴ γωνία....

— Περίεργο, περίεργο! εἶπεν ὁ ξενοδόχος σταυροκοπούμενος: θὰ ἔλεγε

κανεὶς, βρὲ παιδιά, πῶς ἡ χήνα ἔσκασε!

— Βέβαια, εἶπε ὁ Νίκος, σὲ τέτοια ζέστη ποὺ τὴν εἶχαμε, βέβαια καὶ θὰ ... ἔσκαζε!

— Μά! ἔκαμε πάλι ὁ κύρ-Μαθιὸς, αὐτὸ μυρίζει μπαροῦτι! — κι' ἐμύριζε ἓνα ποδαράκι τῆς χήνας.

Μόλις ἤκουσαν

οἱ τέσσερες ὑπηρετῆς τὴν λέξι μπαροῦτι, μιὰ σκέψις ἐπέρασε ἀπ' τὸ κεφάλι τους: Μήπως κατὰ τύχην ἡ χήνα ἤδρε τὸ βαρελότο καὶ τὸ ἔφαγε;

— Σιωπῇ, γιὰ τὸ θεό, ἔκαμεν ὁ Τά-

κης κοκκινίζων, μὴ μὲ μαρτυρήσετε... Ἐξέχασα νὰ τὴν... ἀδειάσω!

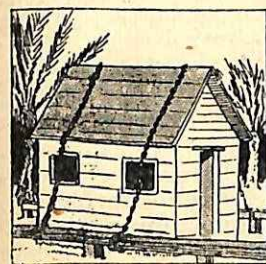
Ὅλοι ἐκράτησαν τὸ μυστικόν. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τέσσαρα παιδιὰ, κανεὶς, — καὶ ὁ κύρ-Μαθιὸς λιγώτερον ἀπ' ὅλους — δὲν ἔμαθε ποτὲ τὴν αἰτία τῆς ἐκρήξεως αὐτῆς, ποὺ ἀναστάτωσε ὅλο τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ὅλη τὴν γειτονιά.

(Παράφρασις)

ΕΚΤΑΚΤΟΣ

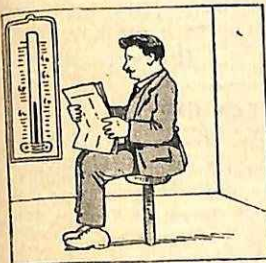
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἀναγκαῖα προφύλαξις

Εἰς τὴν νῆσον Φίξι, οἱ ἀνεμοστρόβιλοι εἶνε τὸσον σφοδροί, ὥστε ἀναρπάξουσιν τὰ δένδρα καὶ σπῖτια ὡς ψάθινα καπέλλα. Εἶνε ἀνάγκη λοιπὸν νὰ δένωνται τὰ σπῖτια εἰς τὸ ἔδαφος μὲ χονδράς ἀλυσίδας, ὅπως βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα.

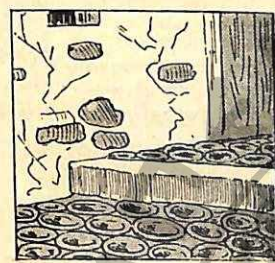
Περίεργον κάθισμα

Εἰς τ' Ἀγγλικά πυριτιδοποιεῖα, μεταξὺ τῶν ὑπαλλήλων, ὑπάρχουν καὶ μερικοί, ἐπιφορτισμένοι εἰδικῶς νὰ ἐπιβλέπουν τὴν θερμοκρασίαν τῶν ἀποθηκῶν. Οἱ ὑπάλληλοι αὗτοι ὀφείλουν νὰ κυττάζουν διαρκῶς τὸ θερμόμετρον. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐργασία των εἶνε νυστακτικὴ καὶ θὰ ἤμπορουσαν νὰ ποιοῦνται ὀκνηροί, — ἐκ τοῦ ὅπου θὰ ἐκινδύνευε σοβαρῶς τὸ ἐργαστάσιον, — τοὺς βάζουν ὡς κά-

θισμα ἓνα μονόπουν σκαμνίον. Μέλεις ἀποκοιμηθῶν ἐπ' αὐτοῦ, πίπτουν κάτω καὶ ἐξυπνοῦν.

Ὁ δρόμος σου γυαλί...

Τίποτε δὲν ἀφίουν νὰ χάνεται οἱ Μεξικανοί. Εἰς τὴν πόλιν ὅπου ὑπάρχουν δρομίσκοι στρωμένοι ἐξ ὀλοκλήρου μὲ πλάτους σπασμένων φιαλῶν. Ἐνα τέτοιον ὁδὸν δρόμον παριστᾷ ἡ ἀπέναντι εἰκὼν.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστιάη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τοῦ Ἀβροῦ

n - bnft - n' - st - jms - prd

Νάναγνοσθῇ τὸ φωνηεντόλιπον τοῦτο.

α') Παζλίζον

Ἐστιάη ἀπὸ τοῦ Στρατηγικοῦ τῶν Ἑλλήνων

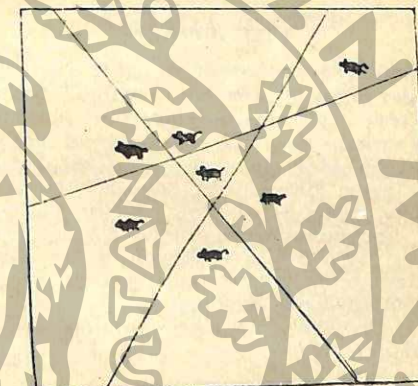
ΛΙΝ - ΖΩ - ΤΖΟΥ - ΔΥ - ΕΡ - ΛΗΣ
ΛΟΥ - ΔΕ - ΠΟΝ - ΛΑ - ΔΕ - ΡΟΖ
ΓΙΣΤ - ΝΙ - ΛΟΥ - ΒΕ.

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαί

αὗται, ὥστε νὰποτελεσθῶν ἐπτὰ πρόσωπα ἐκ τῶν ἐφετεινῶν μυθιστορημάτων τῆς Διαπλάσεως.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις — ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 9ου φύλλου

α') Ἰδοὺ πῶς θὰ χαραχθῶν αἱ τρεῖς γραμμαί, διὰ νὰ χωρισθῶν τὰ γουρουνάκια. — β') L'appetit est le meilleur cuisinier. — γ') Θεσσαλονίκη, Κοζάνη, Βέροια, Γρεβενά, Γιδοῦ.

Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

Ἰδε τὸν Ὀ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή-
τοῦ Κεφ. Β

Ο ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

Εἰς τὸ σπίτι μας ἐπεκράτει μία ἀσυνή-
θης κίνησις. Ἡ ἐξαδέλφη μου Σοφία, ἀπὸ
μίας βδομάδος, ἐκοιμήτο ἐν ἡμῶς, ἡ
γειτόνισσά μας Βασίλεια σχεδὸν διημέ-
ρευσεν ἐκεῖ. Ὁ τυχὼν παρατηρητής, ῥίπτων
ἐν βλέμμα, θὰ ἐννοούσεν ὅτι κάποια προε-
τοιμασία ἐγένετο.

Ἡ μητέρα μου προσήλθε τὸ βλέμμα
της ἐπάνω μου, ὡς νὰ ἤθελε ν' ἀποτυπώσῃ
καλὰ τὴν εἰκόνα μου εἰς τὴν καρδιά της.
Ὅταν ἐξηρχόμην, με παρηκολούθει με τὸ
βλέμμα της, ἕως οὗ με ἀπέκρυπτεν ἡ γω-
νία τοῦ δρόμου.

«Μὰ γιατί, μητέρα μου, τῆς ἔλεγα,
κλαίεις ὅταν πηγαίνω ἔξω; Ἄν δὲν ἡμπο-
ρῇς νὰ με στερεώθῃς, δὲν φεύγω. — Ὁχι,
παῖδί μου, μὴ ἀπαντοῦσε με στοργὴν, πῆ-
γαίνε ἐκεῖ ποῦ θὰ βοῇς τὴν τέχνη σου καὶ
μὴ βλέπῃς ἐμένα ποῦ κλαίω. Ξέρεις, ἡ
καρδιά μου εἶνε βουρζωμένη γιὰτὶ σὺ μό-
νος ἔμενες κοντά μου καί... τώρα φεύγεις
καὶ σὺ. Νά, γι' αὐτὸ κλαίω!»

Τέλος ἤλθεν ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς
μου. Ἐκοιμώμην δὲ εἰς τὸ ἴδιον δωματίον
με τὴν μητέρα μου κατὰ τὸν τελευταῖον
μῆνα. Ἦθελεν, ὡς ἔλεγε, «νὰ μ' ἔχῃ κον-
τά της», τὰς τελευταίας ἡμέρας. Καλὰ δὲν
εἶχεν ἐξημερώσῃ, ὅτε μ' ἐξύπνησεν ἕνα
θερμό, θερμότατο φίλημά της. «ὦ! δὲν θὰ
τὸ λησμονήσω ποτέ, μὰ ποτέ. Ἐύπαντα,
παῖδί μου, μοῦ εἶπε μετὰ λυγμῶν, εἰς τὰς
ἐξήμισυ θὰ φύγῃ τὸ τραῖνο.»

Τὸ τραῖνο ἐξεκίνησε τὴν ὠρισμένην
ῥαγ, τὸ δὲ φίλημα ἐξείνιστό μου δίδει θάρ-
ρος καὶ με προφυλάττει ἐδῶ εἰς τὰ ξένα...

Εὐαίσθητος Βράχος

«ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ»

Βασιλεὺς τις συνέθεσέ ποτε ποίημα.
Θέλων δὲ νὰ ἴδῃ ἂν εἶνε ὥρατον, προσε-
κάλεσεν ὅλους τοὺς λόγιους διὰ νὰ λάβῃ
τὴν γνώμην των. Τὸ ἤκουσαν, καὶ πάντες
ὁμοῦ τῷ εἶπον, κολαζέοντες αὐτόν, ὅτι εἶ-
νε ἔξοχον. Μεταξὺ τῶν λογιῶν ὅμως ἦτο
καὶ τις φύσει φιλαλήθης, ὁ ὁποῖος βλέπων
ὅτι πραγματικῶς τὸ ποίημα δὲν ἦξε τί-
ποτε, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἀλή-
θειαν εἰς τὸν βασιλέα καὶ τῷ εἶπεν, ὅτι οἱ
στίχοι του ἦσαν λανθασμένοι.

Ὁ Βασιλεὺς, θυμωθεὶς, διέταξεν ὅπως
συλλάβουν αὐτὸν καὶ φυλακίσουν διὰ τὴν
αὐθάδειάν του.

Τοῦτο καὶ ἐγένετο. Ἀλλὰ μετὰ παρόλ-
λων ὁλοῶν ἡμέρων, ἐπιθυμῶν νὰ ἱκανο-
ποιηθῇ καὶ ἁλῶς, ὁ Βασιλεὺς συνέθεσεν
ἕτερον ποίημα, οὐχὶ ὅμως καλύτερον τοῦ
πρώτου, προσεκάλεσε δὲ καὶ πάλιν τοὺς
λόγιους. Κατόπιν τὸν ἠρώτησεν ἕνα τοῦ

Τότε ὁ βασιλεὺς, πεπεισμένος πλέον διὰ
τὴν ὠραιότητα τοῦ ποιήματός του, διέταξε
νὰ τῷ φέρουν καὶ τὸν αὐθάδη ἐκείνον·
ὅταν δὲ παρουσιάσθῃ ἐνώπιόν του, ἤρχισε
νὰ τῷ ἀναγινώσκῃ τὸ ποίημά του μεγαλο-
φώνως. Κατόπιν τὸν ἠρώτησεν ἕνα τοῦ

ἤρσεν. Ἀλλ' ἀντὶ πάσης ἀπάντησεως, ὁ
φιλαλήθης λόγιος ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ
ἐφύγεν. Ὁ Βασιλεὺς ἐκπληκτός τοῦ ἐφώ-
ναξε:

- Ποῦ πηγαίνεις;
- Οὗτος δὲ ἀπὸ τῆς ἀφελείας;
- Στὴ φυλακή!
- Διὰτὶ;

— Διότι θὰ σοῦ εἰπῶ πάλιν τὰ ἴδια καὶ
ξεύρω ὅτι θὰ με στελλίῃς· λοιπὸν πηγαίνω
μόνος μου ποῖν μοῦ τὸ εἶπες!

Γενναῖοψυχος Στρατηλάτης

Η ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἡ θάλασσα! Παιτὸς ἐκεῖν' !..
Μὲ τοὺς ἀφρούς, τὰ βογγητά της,
Μὲ τὴν γαλάζια τῆς γαλήνη,
Πατὸς ἀλλοῦν τὰ νερά της...

ὦ! ἡ φωνή της σὺν ἀρχίῃ !..
Πόσες φορές εἰς τὰ κορμιά μου,
Μονάχος ἔχω σταματήσει
Νὰ τὴν ἀκούσω πάλι, πάλι!..

Εἴν' ἡ φωνή ποῦ ξελαγιάζει,
Ποῦ βγαίνει ἀπ' τὴν θαλάσσια χλόη·
Πότε τραγοῦδι ἀγριο μοῦαίς,
Πότε μεγάλο μοιρολόϊ.

Κόματα, κόματα ἀφροσύνης,
Γιὰ δέξαι, δέξαι τὰ πῶς κυλοῦν...
Ἐρχονται, σπάνουν μανιασμένα
Καὶ πίσω ῥοῦρεται γυροῦν...

Ἡ θάλασσα με τὰ κορμιά μου,
Τοὺς κόλπους καὶ τῆς προκνημίας
Μὲ τὰ κορμιά μου, τὰ κανάλια
Καὶ με τῆς πόλεως τῆς ὥρας.

Αὐτὴ ποῦ ἀγρία, ἀφροσύνη
Κάθε καρδίαν τὸ βουλεύει
Κ' ὅσοι τὴν εἶπεν ἡ καίμενη
Δὲν ἔρει, — Θεέ μου, πῶς ἀλλάζει!..

Κι' ὅμως, καὶ μέσ' τὴν τοικυμιά,
Κι' ἡ τοικυμιά διὰ πῶς,
Μὲ δὴν τῆς τῆς ἀσασίας,
Μ' ἀρέσει ἡ θάλασσα, μ' ἀρέσει...

Κῆμα

AN...

Χθὲς ἦλθε νὰ με ἐπισκεφθῇ μία φίλη
μου.

— Ξεύρεις, τῆς λέγω, ἐνεγράφη εἰς τὴν
Διάπλαιν καὶ μάλιστα ἐπῆρα καὶ ψευδῶ-
νυμον.

— Ἀ! μὰ; μοῦ λέγει, ὥστε τώρα εἶσαι
τελείως εὐτυχής;

— Πῶς αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

— Μά, δὲν ἔλεγε περὶ σου, 'εἰς τὸ σχολεῖο,
πῶς ὅμως ἡ Διάπλαιν σου λείπει διὰ νὰ
εἶσαι εὐτυχισμένη;

— Ναι, ἀλλὰ τότε μοῦ ἔλειπεν ἡ Διάπλ-
αιν, ἐνθ' ὅπου λείπει τώρα τὸ σχολεῖον.

— Ἀ! ἔτσι; ὥστε ἂν ἐπῆγανες σχολεῖο;

— Ἀ! βέβαια, ἂν ἐπῆγανες, ... ἀλλὰ,
βλέπεις, εἶνε ἂν 'εἰς τὴν μέση.

— Ἀλήθεια, ξανάπε ἡ φίλη μου, τί εἶνε
καὶ αὐτὸ τὸ ἂν... μὰ τόσο μικροῦς τῆς
λέξι, με δύο μόνον γράμματα, καὶ ὅμως τὸ
ῥόλον ποῦ παίζει 'εἰς τὴν ζωή μας!

Ἑλληνικὴ Αἴγλη

ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ

Ἐνας πατέρας συνεβούλευσε τὸν υἱόν
του νὰ ἐμπήγῃ ἕνα καρφί εἰς ἕνα στύλον,
κάθε φορὰ ποῦ θὰ ἐκάνε ἕνα σφάλμα,
καὶ νὰ ἀποσπᾷ ἕνα, κάθε φορὰ ποῦ θὰ
ἐπαγόρθωνε τὸ σφάλμα του.

Μετὰ μερικά χρόνια ὁ στύλος ἦτο ὅλος
γεμάτος καρφία.

Ὁ νεανίας ἀνησύχησε διὰ τὸν ἀριθμὸν
τῶν σφαλμάτων του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ
βελτιώσῃ τὴν διαγωγὴν του.

Τὰ καρφία ἐχάθησαν ἕνα πρὸς ἕνα.

Τὴν ἡμέραν ποῦ δὲν ἔμεινεν εἰς τὸν στύ-
λον παρὰ ἕνα μόνον καρφί, ὁ πατέρας
ἐνηγγαλίσθη τὸν υἱόν του καὶ ἐπῆνεσε τὴν
διαγωγὴν του· ἀλλ' ὁ νεανίας δὲν ἀπῆντη-
σεν εἰς τὰς θωπεΐας του.

— Γιατὶ αὐτὴ ἡ μελαγχολία, παιδί μου;
τὸν ἠρώτησεν ὁ πατέρας. Ἐσο εὐθυμὸς
ἀπὸ τὴν καρφί ἐξηφανίσθησαν.

Ὁ νεανίας ἐκίνησε μελαγχολικῶς τὴν
κεφαλὴν καὶ ἐνύπνιζε τὸν στύλον: «Ἀλή-
θεια, πατέρα, εἶπε· τὰ καρφία ἐχάθησαν,
ἀλλὰ τὰ σημεῖα μένου ἀκόμη».

(Μετάφρασις)

Εὐξεινοποντία

ΤΟ ΜΠΟΥΚΟΤΑΖ

Σ' ἕνα χωριὸ τῆς Ἀνατολῆς ὑπῆρχον
δύο παντοπωλεῖα. Τοῦ μὲν ἐνὸς ὁ ἰδιοκτή-
της ἦτο Ἕλληνας, τοῦ δὲ ἄλλου Τούρκος, ὁ
ὁποῖος εἶχε κεφάλαιον μόνον δέκα λιρῶν.

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
στον Τούρκοι, ἐσκέφθησαν νὰ κάμουν
μπούκοτάζ εἰς τὸν Ἕλληνα καὶ νὰ ἀγορά-
σουν μόνον ἀπὸ τὸν Τούρκον.

Τὴν ἐπαύριον ὅμως, εἰς ἐκ τῶν προϋχόν-
των, φανατικὸς μπούκοτατζής, βλέπει τὸν
Τούρκον παντοπωλὴν 'εἰς τὸν Ἕλληνα καὶ
παντοπωλεῖον, καὶ με θυμὸν τὸν ἐρωτᾷ:

— Βρε σὺ, τί κάνεις ἐκεῖ;
— Γίτοτα. Τσέλεμπι, ἀγοράζω μὴ κάσα
ζάχαρι, γιατί τελείωσαν ἡ δική μου!..

Πολικὸς Ἀστέρ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὅταν εἶπα εἰς τὴν Πιῶσιν τοῦ Μπιζανίου,
ὅτι θὰ βλῶ εἰς τὴν Διάπλαιν, τὴν ἀνοήτισιν
ποῦ εἶπε, μοῦ ἀπεκρίθη:

— Καλὰ ποῦ μοῦ τῶπες. Μόλις θὰ ἔλθῃ,
θὰ πάρω ἕνα μολύδι καὶ θὰ τὸ σβῶσω!..

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀρελούς Σανθούλας

Ὁ Φάων βλέπει ἕνα κομμάτι 'εἰς τὰ Νέα
καὶ Περίεργα, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ πολέ-
μου, με τὴν ὑπογραφήν: Ἑλληνικὸς Στρα-
τός. Καὶ σκέπτεται:

«Μωρὲ ὄρεξί ποῦχανε νὰ σκοτώνωνται
καὶ νὰ στέλνουν καὶ ἀντίμα!»

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἀγρο

Ο ΙΔ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΩΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΜΕΝΩΝ ΔΙΑ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 31 Μαΐου ε. ἔ.

Ὅπως εἶπα εἰς προηγούμενον φυλλάδιον, σήμερον
στέλλω εἰς ὅλους σας, παλαιὸς καὶ νέος μου φίλους, τοὺς
ὄρους τοῦ ΙΔ' Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος. Θὰ τοὺς εὖ-
ροτε τυπωμένους εἰς χωριστὸν χαρτί, μέσα εἰς αὐτὸ τὸ φυλ-
λάδιον, μαζί με μίαν ἀγγελίαν πρὸς ἐγγραφὴν νέων συν-
δρομητῶν.

Εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη, ἀγαπητοί μου, νὰ καταβληθῇ
ἐκ μέρους σας μία ὅλος ἰδιαιτέρα προσπάθεια, διὰ ναυξή-
σῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν. Καθένας σας καὶ καθεμία σας, πρέπει νὰ ἐγ-
γράψῃ τουλάχιστον ἄλλον ἕνα. Διότι τὰ ἔξοδα τῆς Διαπλάσεως ἠξήθησαν τώρα
με τὴν ἀπεργίαν τῶν τυπογράφων. Ὅπως εἶπα ἐξήγησα καὶ προχθές, εἰς τὸ
ἔξῃς θὰ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ πληρώω περισσότερα εἰς τὸ τυπογραφεῖον.

Καὶ ἐκ τούτου ὁ ἐτήσιος προϋπολογισμὸς μου θὰ ἐπιβαρύνεται με δύο ὡς
πολλὰ χιλιάδας δραχμῶν ἐπιπλέον.

Γνωρίζετε, ὅτι ἡ Διάπλαιν δὲν εἶνε πλουσία. Ὅλος τῆς ὁ πλοῦτος, ὅλος
τῆς ὁ θνητῶς, εἶνε ἡ ἀγάπη τῶν Ἑλλήνων παιδῶν. Καὶ ἡ ἀγάπη
αὕτη θὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τὴν παροῦσαν δυσχέρειαν. Διότι δὲν ὑπάρχει ἀμφιβο-
λία, ὅτι ὅλοι καὶ ὅλαι θὰ ἐνεργήσετε μετὰ μέγαν ζῆλον νὰ ἐγγράψετε νέους
συνδρομητάς, καὶ ὅτι με τὴν ἐνεργειαν αὐτήν, ποῦ θὰ εἴη τὴν ὑπαγορεύσῃ
ἡ ἀγάπη σας, τὰ ἔξοδα τῆς Διαπλάσεως θαυμάσιον ὀλίγον, ὥστε νὰ καλυ-
φθοῦν τὰ παραπανίστα ἔξοδα καὶ νὰ ἐπέλθῃ τὸ ἰσοζύγιον.

Καὶ διὰ νὰ εὐκολύνω περισσότερο εἰς τὸ ἔργον τοῦ Ξεσπαθώματος,
ἀπεφάσισα νὰ παραχωρήσω ἐν π ρ ο ν ὁ μ ι ο ν καὶ εἰς τοὺς ξεσπαθώνοντας
καὶ εἰς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφομένους συνδρομητάς. Δηλαδή τὸ ἔξῃς: Ὅλοι
ὅσοι θὰ ἐγγράψουν ἕνα ἢ περισσότερους νέους συνδρομητάς, καὶ ὅλοι ὅσοι
θὰ ἐγγράψουν διὰ ξεσπαθώματος ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 31 Μαΐου
ε. ἔ. εἰμποροῦν νὰγοράσουν με ἐκπτώσιν μερικὸν τῶμος «Διαπλάσεως».

Ὅτι, τοὺς τῶμους τῶν ἐτῶν 1899—1903, ὅλους μαζί, ἡ χω-
ριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 7, δικαιούνται νὰ τὸν ἀγορά-
σουν μόνον ἀντὶ δραχ. 4 (καὶ χουσόδετον ἀντὶ δραχ. 7,) τοὺς δὲ τῶμους
τῶν ἐτῶν 1906—1913, ὅλους μαζί ἡ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώ-
μενον ἀρχικῶς δραχ. 8, δικαιούνται νὰ τὸν ἀγοράσουν μόνον ἀντὶ δραχ.
4.50 (καὶ χουσόδετον ἀντὶ δραχ. 7.50).

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τῶμους ἐκ τοῦ Γρα-
φείου μας. Οἱ δὲ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προ-
σθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τῶμου λεπτὰ 30 οἱ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ
καὶ δραχ. 1.20 οἱ ἐν τῷ ἔξωτερικῷ.

Τὸ προνόμιον τοῦτο, ἐπαναλαμβάνω ἰσχύει ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 31
Μαΐου ε. ἔ. μόνον.

Νομίζω, ὅτι δὲν χρειάζεται ἄλλη προτροπή. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίστα-
σιν, ὅπως πάντοτε, θὰ κάμετε προθύμως τὸ χρέος σας, συλλογίζεσθαι, ὅτι
δὲν θάνακουρίζετε μόνον τὴν «Διάπλαιν», ἀλλὰ θὰ ἐνεργητικῶς καὶ τοὺς
φίλους σας, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ συστήσετε τὸν περιοδικὸν τοῦτο. Ὅλοι τῶντοι,
ὅσοι ἐγγράφονται εἰς τὴν «Διάπλαιν» διὰ ξεσπαθώματος, αἰσθάνονται κατό-
πιν τὴν ζωηροτέραν εὐγνωμοσύνην πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τοὺς προέτειναν
νὰ ἐγγράψουν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Ἐδουάρδου
τῆς 27ης Φεβρουαρίου 1914.

ΚΑΙ τὸ φύλλον τοῦτο, μολοντὶ
φέρει ἡμερομηνίαν 15 Φεβρουα-
ρίου, ἔνεκα τῆς ἀπεργίας τῶν τυπο-
γράφων, στοιχειοθετεῖται μόλις σή-
μερον, 27 Φεβρουαρίου. Ἐπομένως
εἰς τὴν σημερινὴν ἀλληλογραφίαν
ἀπαντᾷ καὶ εἰς ἐπιστολάς, τὰς ὁ-
ποίας ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Φεβρουα-
ρίου.

«Εἶμαι ἔξω φρενῶν! μοῦ γράφει ὁ
Φάων, καὶ πιστεύω νὰ γνωρίζῃς τὸ δικό.
Νὰ εἶχα ἕνα ἀπεργὸν τυπογράφον 'εἰς τὴν
μου, θὰ τὸν ἐπῆγα.» Ἀπ' ἂν σ' ἐπῆγε ἐκεῖ-
νος;... Ὡς βεβαιῶς ὅτι αἱ δύο αὐτὴ ἐξο-
μάδες ἐπέερασαν πολλὰ σφαλμάτα. Ἀχ, πόσον
βιάζομαι νὰ ἐναρτίωσῃ ἡ ἐκδοσις σου!... Ὑ-
ποθέτω, ὅτι αἱ ὀλίγαι αὐτὴ γραφαὶ διαρρη-
νέουν ὅλους τῶν φίλων μου τὰ αἰσθητάτα,
—ἐκτός ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῶν ἀπεργῶν, οἱ
ὁποῖοι δὲν ἀπῆγγαν βέβαια διὰ νὰ σταθῇ
ἦτοσε σὲ τρεῖς ἐβδομάδας τὴν «Διάπλαιν»
σου...

Χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ. Τροσκάδα, καὶ
ἐλπίζω τὸ μεγάλο σου γράμμα νὰ ἔχῃ καὶ
συνέχεια. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ καλὰ
κεντρικά σου γράμματα. Καί, ἐνθυμούμαι καλῶ-
ιστα τὴν παλαιάν μου φίλην Δευκὴν Ἀκα-
κίαν καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ τῆς πῇς πολλὰ
χαίρετά μου.

Ἡ Ἑλληνικὴ Νίκη, ἡ ὁποία ξεσπαθῶσε,
μοῦ γράφει τὰ ἔξῃς περὶ τοῦ νέου μας φί-
λου: «Εἶνε παιδί μικρῆς ἡλικίας, τὸ ἐποῖον
εἶχε μεγάλαν καρδίαν μετὰ τὰ ἀστονόμενα
μυστηριώδη. Νὰτ Πηγερωτὸν καλῶ. Ἀλλὰ
ἐγὼ κατάρθωσα μ' ἐπιμονὴν καὶ ὁμοιοτήν
νὰ τὸν ἀποσπᾷ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐλασινὰ βί-
βλια ποῦ καταστρέφουν τὰ παιδιά. Ὁ πατέ-
ρας του μ' εὐχαριστεῖ ἐκ τῶν προτέρων ποῦ
τὸν ἐσωσεν. — Ἐγὼ, μοῦ λέγει, — δὲν κα-
τάρθωσα νὰ τὸν πείσω με τὰς πλέον θερ-
μὰς συμβουλὰς μου, καὶ σὺ, μ' ἕνα φυλλάδιον
ποῦ τοῦ ἐστειλες ὡς δαίριον, τὸν κατάρθω-
σας». Δὲν εἶς τὸ λέγω, ὅτι τὸ ξεσπαθῶμα
εἶνε εὐεργετικόν;

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ».

ΚΩΣΤΑΣ Α. ΣΑΜΑΡΑΣ

ἐν Σάμῳ

βραβεύθει ὑπὸ τοῦ ψευδώνυμου Σύμβολον
τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὸν 137ον Δια-
γωνισμὸν τῶν Ἀδελφῶν.

(Ἰδε Διάπλαιν 1913, σελ. 403)

Καὶ νὰ πῶς ἐργασιοῦνται οἱ δι' αὐτὸν ἐγ-
γραφόμενοι: «Σὸς στέλλω ἕνα ποίημα καὶ
διὰ τὴν Σ.Σ.Σ.—μοῦ γράφει ἡ Τοικυμώδης
Θάλασσα—λέγετε Πηγερωτὸν καὶ τῷ
χω ἀπεργῶν 'εἰς τὴν Βαλκανικὴν Συμμαχίαν
ὡς πόρον εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν εὐτυχίαν ποῦ
μοῦ ἐπροσέφερε μετὰ τὸ νὰ με κάμῃ συνδρομή-
τριά σου.»

Καὶ σένα, ὁποῦ Κοράκι, σ' εὐχαριστῶ
—ἂν καὶ ἄργα, — γιὰ τὸ ξεσπαθῶμα. Ἀντι-
μαί ὅμως ποῦ δὲν εἰμπορὸν νὰ χρησιμοποιοῦ-
σῃ τὰς Μαγικὰς Εἰκόνας σου, διότι εἶνε
ἀκόμη ἀνεγχοί. Καταγίνωσκ' καὶ με τὸν και-
ρὸν θὰ συνηθίσῃς. Ἐλάβα καὶ τὸ δευτέρον
γράμμα σου. Μετὰ τὰ 10 φρ. τῆς ἐπιταγῆς
σου ἐνέγραψα τὸν Α. Α.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ ὥρατον σου γράμ-
μα. Φοβερὰ. Χαίρετά μου καὶ εἰς τὰς
τρεῖς. Ὁ Φάωνος Ἀδάμης ἔχει καιρὸν
νὰ μοῦ στείλῃ διήγημα· αὐτὸ ὅμως ποῦ ἐδη-
μοσίευσεν εἰς τὴν Διάπλαιν, τὰ ἐμάχισεν
ὅλα εἰς ἕνα βιβλίον (μετὰ τὸ ψευδώνυμον Ἀ-
δάμ), τὸ ὅποῖον ἐξέδωκε διὰ τὰ παιδιά ὁ ἐδῶ
«Βαλκανικὸς Ὀμιλος».

Τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου, Γαλήνη, διὰ τὸν θάνατον τοῦ πολυαγαπημένου σου πατέρα, τοῦ πράγματι λαμπροῦ καὶ πολυτίμου αὐτοῦ ἀνθρώπου. Δὲν ξέρεις πόσον με συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου! Προπάντων ἐκεῖ ποὺ λέει: «Τὸ τελευτᾶν τοῦ Δωρο σὲ μέγα ἦτο ἡ ἐτησίαν συνδρομή σου. Ἀχ, χρυσὲ μου Πατέρα, γιὰ ὅλα ἐφρόντιζες... Φαντασθῆτε, καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ συστημένου ποὺ σὰς ἐστειλε, μαζί τὴν ἐκάνημε. Ποῦ νὰ τὸ ὑπέθετα, ὅτι ὅταν θὰ ἐλάμβανα τὴν ἀπόδειξιν, δὲν θὰ ὑπῆρχε πλέον!...» Πόσο συμπεριζομαι τὴν ἡλικίᾳ σου, ἀγαπητή μου, καὶ πόσον παρεκάλεσα τὸν Θεὸν νὰ σὲ παραγγερίσῃ!..

Ἐχω ὑπ' ὄψιν μου καὶ τὰς ὁραίας ἐπιστολάς ποὺ μοῦ ἐστειλάν οἱ ἐξῆς: Ὁ Νικητής, Κόρη τοῦ Βορᾶ, Δικηγόρος τῆς Νεολαίας, (σὺν τῇ χιόνη!) Ἑλληρικὸν Ἰδεώδες, Ἰδανικὸν τοῦ Καλλιέγγου (ποῦ τὸν ξαναδλέπω μὲ μεγάλῃ χαρᾷ,) καὶ Νιόβη. Ἀλλὰ δὲν περισεύει τόπος δι' ἄλλην ἀπάντησιν ἐδῶ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εγκρίνονται: Τρία ποιήματα τοῦ Τέλλου Ἀργα, — Διάφορα τοῦ Τατανιανῶ, τοῦ Χάροτος, τοῦ Δοξασιμένου Ρήνου, τοῦ Εἰασοδήτου Βοράου. — «Τὰ Παθήματα» τῆς Νηαιωποπούλας. — «Ὁ Σαλεπτοῦς» τοῦ Ἐφέδρου Μπιμπίκου (ἀλλὰ χωρὶς τὰ γαλλικά· τί χρειάζονται!) — Μικρά διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἡ μελαγχολία μου» (τὸ ὅφος πολὺ ἀτημέλητον) — «Περιπέτειαι μιᾶς εἰκόνης τοῦ Ραφαήλ» (ἀναλόγως τοῦ θέματος, ἔπρεπε νὰ ἦτο συντομώτερον) — «Χριστοῦγεννα» (παράκαιρον) — «Ἡ δύσις τοῦ Ἡλίου» (κοινόν.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Φουξία, κ. Βιολέττα τῆς Πάριος, κ. Μαμαρωμένος Βασιλέας, ἄ. (Κ. Κ.) Ἀπόγονος Ὀδυσσέως, ἄ. (Θ. Τ.) Ἰδανικὸν τοῦ Καλλιέγγου, ἄ. (α) Ἐφέδρος Μπιμπίκος, ἄ. (Θ. Σ.) Νύμφη τοῦ Πόντου, κ. (Μ. Β.) Γλαῦκος ὁ Πατρεὺς, (ἄ) (Π. Μ.) Ροδωνία, κ. (Μ. Ν.) Ἑλληρικὸν Μεγαλεῖον, ἄ. (Β. Δ.) Μέγας Ναπολέων, ἄ. (Ν. Κ.) Αἰματόβροχτος Κύπρος, ἄ. (Ι. Π.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ἀργάμειλη, ἄ. Νεαρά Κοῖσσα, κ. Ζερφυτίς, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Τρελλὴ Ναυτοπούλα (0) μὲ Ἑλῆνη τοῦ Κιλκίς, Ἐδεῖβάς, Μαγεμένη Ἀμμουδιᾶν — ἡ Ἐρημίτις (0) μὲ Ζηλιάραν, Τσοκόνδαν, Ἀθήνην — ἡ Νεαρά Κοῖσσα (0) μὲ Ἀρόμητο Εὐζωνάκι, Κοιμητοπούλαν, Γενναίον Ἑλληρίδα — ἡ Βουλαρομάχος Ἑλλάς (0) μὲ Ἐνθουσιώδη Κυπριοπούλαν, Προϊκὴν Σάμον, Ἐγγενὲς Ἰδανικόν, Πουπουλιέναν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Τέλλον Ἀργα (ἐκράτησα σημείωσιν καὶ εἰς ὅποιον ἀπὸ τὰ τρία πρωτοδημοσιευσθῇ, θὰ βάλω τὴν ἀφιέρωσιν) Ἑλλάς-Χαῖος (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐξοπάθωμ' ἐστειλᾶν) Ομηρίδα (εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ἐξοπάθωμα καὶ χαίρετ' ὅτι νέναν μας φίλην, ἡ ὅποια «θὰ δράσῃ καὶ θὰ διαπρέψῃ» ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε μετὰ χαρᾶς τὴν ἐπιστολήν σου καὶ μόλις εὐκαιρήσῃ, θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ) Αἰδοῦσα τῆς Πατρίδος (φυσικά, πρῶτα ὁ μεγαλύτερος καὶ ἐπειτα ὁ μικρότερος· ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ καιρὸς ποὺ θὰ ἔχῃς καὶ σὺ τὰ πρωτεῖα· θὰ σοῦ τὰ παραχωρήσῃ ὁ ἀδελφός σου, ἅμα ἡλικιωθῇ) Χαίωνα (βραβεῖα ἐστειλᾶν) Ἡσώα τοῦ 1913 (ἐγγέλματα μὲ τὸ παῖμά σου καὶ τί ὁραῖα ποὺ τὸ ἐκθέτεις!) Εὐαίσθητον Βοράου (νὰ, λοιπὸν δὲν ἀπαντῶ

τίποτε... ἀλλὰ τί νόστιμο!) Τρικυμία (ἄμα θέλῃς, καὶ τὸ ἔχῃς πάντοτε ὑπ' ὄψιν σου, ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ τὸ κατορθώσῃς) Ἡρωϊκὴν Σάμον (ὠραιστάτη ἢ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς) Ταλαιπωρημένον Δωδεκάνησο (ὁ κ. μὲ συνεχῆς δὲν ἐπιτρέπεται· στέλλε μου ὅπως μικρότερα) Ἑλ. Τζαβάρια (ἐννοῶ ὅτι διὰ σὲ εἶνε κάπως δύσκολον· ἀλλὰ μοῦ ἀρκεῖ ἡ ἀγάπη σου καὶ τὰ ὁραῖα αὐτὰ δευτέρια ποὺ μοῦ στέλλεις) Νηαιωποπούλαν (εἶχες πολὺ δίκιο· σοῦ ξητεῖ συγγνώμην διὰ τὴν βραδύτητα) Βορὸν τῆς Ματωλιάσας (τύχη, τίποτε ἄλλο) Δοξασιμένον Ρήνον (συνήθῃ ἐμπόδια, τὰ ὅποια θὰ ἐπερηδῶσατε εὐκόλως) Προσφιλὴ Ἀνάμνησιν (θὰ εἶδες τώρα ὅτι ἔγραφα πολλὰ· ἐστὶ λοιπὸν θὰ σὰς ἄψιν;) Ἐγγενικὴν Ψυχὴν (μὲ τὴν διεύθυνσιν ποὺ σοῦ στέλλεται, τὸ φύλλον, ὅσοι στέλλωνται καὶ τὰ Μ. Μ. διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνῃ ἀλλέως) Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης (ἐστειλᾶν) Τουποκάροδο (περιμένω) Ναυτάκι τῆς Λέσβου (δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ εἶπω ἔξον ψευδώνυμον· τὸ «Ἀπροσδόκητον» εἶνε π.χ. τὸ ἐξῆς: «ποῖος ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης φορεῖ τὸ μεγαλύτερον στέμμα;» ἀπάντησις «ὅποιος ἔχει τὸ μεγαλύτερον κεφάλι») Ἐρημίτιδα (ἐστειλᾶν ἐκ νέου) Καινοβόριος Ἀφρὴς (χαίρω ποὺ ἔβλεπες καλὰ· γράφε μου) Ἐφεδρον Μπιμπίκον, Μαμαρωμένον Βασιλέαν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27ην Φεβρουαρίου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὰ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 142ος Διαγωνισμὸς Λύσεων
Δεκεμβρίου-Μαρτίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 29ης Ἀπριλίου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀζόμην δημοσιευθῇ).

108. Στοιχειόγραφος

Εἰς ἄσκησιν εὐχάριστον
ἂν γράμματα προσαρτήσῃς,
Ἐν λιπαρὸν τετραπόδιον
νὰ βόσκῃ θάπαντήσῃς.

Ἐστὰν ὑπὸ τῆς Λατρεντῆς Κυανολεύκου

109. Στοιχειστονόγραφος

Ἄν Μι βάλῃς ἀντὶ Τᾶ
—δὲν σοῦ λέγω χωρὶς—
καὶ τὸν τόνον ἂν κινήσῃς
γάνεις μιὰ τραγὴ κοινὴ
μέλος ὅμως θὰ φανῇ
σώματος, ποῦ θὰ πορήσῃς.

Ἐστὰν ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Μακεδονίας

110. Ἀναγραμματισμὸς

Ἀποικίαν Γαλλικὴν ἀναγραμματίζεις;
Προσφιλὴ σου ὑπαρξὶν τότε ἀντικρύξεις.

Ἐστὰν ὑπὸ Κ. Ταμπούλου

III. Αἶνιγμα

Κοινὸν ἐπιθετὸν τῶρονικόν μου,
Χρόνου διαίρεσις τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστὰν ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευρέτου

II2. Γωνία

+ * * * = Θηρίον.
* + * * * = Κράτος Εὐρωπαϊκόν.
* * + * * = Θεὸς ἀρχαῖος.
* + * * * = Στρατηγὸς Ἀθηναῖος.
+ * * * * = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστὰν ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

II3. Ρόμβος

* = Σήμερον.
* * * = Φωτίζει.
* * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγίου.
* * * * = Κτηνικὴ ἀντωνυμία.
* = Σήμερον.

Ἐστὰν ὑπὸ τοῦ Πρίγκιπος τοῦ Βυζαντίου

II4-II8. Μαγικὸν γράμμα

Τὴν ἀντάλλαξιν ἐνὸς γράμματος ἐκδόστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τῶσαι λέξεις:

Σεοβία, κύριος, τάπη, δοκός, ἀκοή.

Ἐστὰν ὑπὸ τοῦ Ρεύματος τοῦ Βοσπόρου

II9. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ πρῶτα καὶ τὰ δευτέρω γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἀποτελοῦν κατὰ σειράν δύο νήσους τοῦ Αἰγίου:

1. Μέλος τοῦ πτηνοῦ. 2. Ζῶον τετράποδον. 3. Μέρος δεινδρόφυτον. 4. Ἐρπετόν. 5. Σύμβολον.

Ἐστὰν ὑπὸ τῆς Πουπουλιένιας

120. Φωνηεντόλιπον

κ — πλλ — κ — λλ — λγ

Ἐστὰν ὑπὸ τῆς Λαφνοστεφῆς Σημαίας

121. Γριφός

		T		
M	TA	T	Λ	T
ζήτει		T		T

Ἐστὰν ὑπὸ τοῦ Ἀστέρους τῆς Ἑλευθερίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ γύλλου 50

541. Νίσυρος (νῆ, Σῦρος). — 542. Τήνος-Ρήνος. — 543. Ἰάπων — ἀπών.

544. Σ Π Ε Τ Σ Α Ι — 545. ΔΙΑΚΟΣ

Π Λ Ω Μ (Τροία, Βασιλ.,

Ε Λ Β Ε Τ Ι Α Ἐκαδὴ, ἄΚρις,

Τ Ε Η Λ ἌνΟιξις, Σῦρος.

Σ Ω Τ Η Ρ Ι Α 546. Γ Λ Η

Α Ι Ι Ι Λ Α Μ Α

Ι Μ Α Λ Α Ι Α Η Μ Ε Ρ Α

Α Ρ Χ Η Α Η Ρ

547. ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ, (ἄρκτος, ρά-

κος, κρᾶνος, ὅς, νῆος, ἱρις, ὄρ-

κος, Σῦρος). — 548. Ὁ ἐλεῶν πτωχὸν θανει-

ζει Θεῷ. — 549. Ὁ ἀπερίσκεπτος νέος μετα-

ροεῖ γέρον (ὡς περὶ σκεπ—τ' ὥς ναι ὥς—

μὲ τᾶ νο—ῇ γέρον.)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 8ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελίδα 81)

ΑΘΗΝΩΝ: Στέφ. Φο. Φίλιππος, Μυστίνη Ἀμπελοσάββη, Ταμπάμ—Τιπτής, Ἡλίας Οἰκονόμου, Ν. Παπαδόπουλος, Χαρ. Π. Τσωνόπουλος, Νικ. Σ. Κουτσουβέλης, Σταμ. Ι. Παπαδάκης, Κωνστ. Β. Καραβέλλος.

ΛΕΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ: Καλλιόπη Βασιλοπούλου.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Χρ. Καραούτσος.

ΑΡΓΟΥΣ: Γ. Ε. Γουφάς.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἀντ. Κ. Ρίζος.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Λιαπάκης, Κλειώ Παπα-

γεωργίου.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Ἀγαμ. Α. Δαλέγκας.

ΙΩΑΚΗΣ: Γ. Κ. Κολαίτης.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Κωνστ. Ρ. Σταυρίδης.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Βασ. Ν. Δουδουμάς.

ΚΥΛΩΝΙΩΝ: Αἰολεύς.

ΚΩΝΣΤ(ΑΝΤΙΝΟΥ)ΠΟΛΕΩΣ: Σοφία Σ. Νικολαΐδου.

Ἡσὺς τοῦ 1913.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Γ. Α. Σηλυβερδίδης.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γεωργ. Ι. Κατούλης (δὺς)

ΠΑΤΡΩΝ: Μεγάλη Ἑλλάς, Πατρινὸ Ναυτό-

ποιο, Φουστανελλᾶς, Λεων. Αρ. Μεσηνένης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Κ. Η. Νικολόπουλος, Γ. Π. Τσουπτασιδής.

ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔΑ: Βασιλίσσα τῆς Κύπρου.

ΣΜΥΡΝΗΣ: Χ. Ἀγγελιομάτης.

ΥΔΡΑΣ: Πάνος Ι. Παντελάκης.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Παρισεύη Ι. Μακρῇ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τὸν εὐδυνάτον δαῖτην τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐκηρώθη ὁ ἐν ἑκτῷ Ν. ΑΓΓΕΛΟΜΑΤΗΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεγραφε διὰ τοῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαρτίου, παρακαλεῖται δὲ νὰ μὴ στείλῃ τὴν διεύθυνσιν του. Πλεονάζοντες λεπτοὶ δὲ διὰ τὸν προσεχὲς διαγω-